

Aflevering 8: 18 maart 2024.

KVK In een nagebouwd Engels dorp
KvK; shoot no shoot

We begonnen met 15 deelnemers aan het KvK avontuur in Engeland. We zijn tijdens aflevering 8 nog met 7 deelnemers. Hieronder mijn persoonlijke ervaringen die verbonden zijn aan een van de activiteiten die te zien is tijdens de achtste aflevering.

Wat voor grote activiteit deden we tijdens aflevering 8:

Shoot no shoot scenario 1 en 2

De eindmissie met een gijzeling.

De grote activiteit: **Shoot no shoot**

Wat deden we?

Shoot no shoot scenario 1

Tijdens deze oefening liepen we individueel over een oefenterrein van het Britse leger. Er is een dorp nagebouwd waarin we onze geleerde militaire vaardigheden moeten tonen. Die vaardigheden zijn: navigeren, arresteren, fouilleren, transporteren en het gebruik van het gasmasker. De shoot or no shoot oefening is bedoeld om aan de commandó's te laten zien of je een complexe situatie kan overzien (situational awareness) en of je de juiste beslissingen kunt nemen in een moeilijke situatie (actie intelligentie).

Ik was als een van de laatste deelnemers aan de beurt. Aan de hand van een kaart wist ik dat ik naar een plein moest lopen. Ik verplaats me rustig door het dorp met mijn wapen in de aanslag. Het wapen was van de 'safety' af en stond op schieten. Eenmaal aangekomen op het plein zie ik dat er een burger op zijn knieën zit met een gijzelnemer die hem vasthoudt bij zijn armen. Ik roep naar de gijzelnemer, terwijl ik het wapen op hem richt: *handen omhoog, op je knieën, op je buik, handen achter je hoofd*. Ik kniel naast hem neer en met een duwbeweging breng ik mijn wapen achter mijn lichaam. Terwijl ik het wapen raak gaat het af! Dat is een grote fout. Ik boei de gijzelnemer en til hem op. Het slachtoffer loopt achter mij aan over het plein terwijl ik de gijzelnemer over het plein begeleid. Ondertussen komen er boze burgers schreeuwend op mij af! Ze versperren de weg en gaan niet opzij. Trappend loop ik tussen hen door en steek het plein over. De missie was afgelopen.

Wat heb ik ervaren?

Ik was als een van de laatste deelnemers aan de beurt. Ik voelde wat spanning in mijn buik. Vanwege de adrenaline voelde ik geen vermoeidheid.

De oefening ging niet helemaal vlekkeloos. Terwijl ik de gijzelnemer aan het boeien was zat ik met mijn rug naar het plein. Ik had geen overzicht en dat voel je. Ik keek wel een aantal keer achter mij. De aanhouding van de gijzelnemer, het fouilleren en in de handboeien slaan verliepen goed. Deze handelingen had ik vaak geoefend, dus dat voelde vertrouwd. Met overtuiging gaf ik de gijzelnemer opdrachten die hij opvolgde. Plots liet ik mijn wapen afgaan bij het naar achter brengen van het wapen. Dat was een grote fout en voelde erg slecht.

Tijdens de oefening dacht ik aan de verschillende handelingen die ik moest uitvoeren. Rustig verplaatsen, wapen klaar houden en de omgeving scannen. Toen mijn wapen afging dacht ik echt dat het einde Kamp van Koningsbrugge betekende. We hadden nog niet geleerd hoe we ons moesten verplaatsen met het wapen. In een ander seizoen had ik gezien dat dit een 'bloedgroepfout' is. Een fout die in essentie verkeerd is. Ik had iemand neergeschoten die niet gewapend was. Tijdens mijn evaluatiegesprek zei de instructeur dat het een fout was. Daarnaast moest ik beter overzicht houden en de burgers niet wegschoppen maar eromheen gaan. Mijn karakter zat mij in de weg zei de instructeur. Jij bent een harde die voor niemand opzij gaat! Ik bedacht mij dat het volgende scenario goed moest gaan anders kon ik wellicht naar huis worden gestuurd.

Shoot no shoot scenario 2

Wat deden we?

Nu was ik als een van de eerste deelnemers aan de beurt. De opdracht was: in de stortende regen snel van de berg af rennen en op zoek naar een gebouw waar ik iemand moest bevrijden. Ik kwam het gebouw binnen en scande gecontroleerd iedere ruimte met veel overzicht. Rug naar de muur en zorg dat je alles ziet.

Toen ik de trap opkwam zag ik een boze man die begon te schreeuwen en dreigend op mij afkwam. Ik sloeg hem in de boeien in een kamer waarbij ik overzicht had over de hele ruimte. Ik kwam in een andere ruimte en daar rook het naar gas. Het was een kamer vol met traangas. Ik zette snel mijn gasmasker op. Liep naar binnen terwijl er een man met een mes op mij afkwam. Ik schoot hem neer en bevrijdde de gijzelaar. Onderweg naar buiten kwam ik nog een vijand tegen met een wapen. Die persoon schoot ik ook neer. Het scenario was afgelopen.

De oefening voelde erg goed. Mijn lichaam voelde ontspannen. De druk was groot want als deze opdracht verkeerd ging, kon ik naar huis. Het lukte me om een goede focus te houden. Het overzicht over de situatie voelde alsof ik de controle had. Ik reageerde snel op de vijanden met wapens. Dat gaf echt een kick. Het was alsof ik een echte commando was die op een waardige manier door het huis ging om de gijzelaar te bevrijden. Mijn hele lichaam tintelde van opwindning.

Tijdens de oefening dacht ik weer aan de verschillende handelingen die ik moest uitvoeren en aan de evaluatiepunten van de instructeur. Rustig verplaatsen met je rug naar de muur, alle kamers controleren, wapen klaar houden en de omgeving blijven scannen. Wordt je bedreigd met een wapen, dan mag je vuren. Toen ik het gas rook, kon ik meteen het masker op een goede manier

opzetten: adem inhouden, hoofd naar beneden, masker opzetten en drie keer gas roepen. Lopend naar buiten besepte ik dat het scenario goed was verlopen.

De instructeur vroeg hoe het scenario was verlopen. Ik hoefde niet lang na te denken. Het ging erg goed. De instructeur zei: dit was er eentje uit de boeken! Vol trots en opwinding liep ik naar de groep. Ik wist dat ik de dag had overleefd.

De grote activiteit: De eindmissie

Wat gebeurde er opeens?

We gingen om 6 uur 's nachts naar bed en moesten een uur later alweer opstaan. Na een uur te hebben geslapen, gingen we de eindmissie in met vijf cursisten.

Het doel van de missie was iemand te bevrijden die gegijzeld was op het gevangenseiland 'Drakes Island' voor de Engelse kust van de plaats Plymouth.

We moesten als team de missie voorbereiden. De taken en rollen waren verdeeld door de commando's. Een cursist was verantwoordelijk voor de route naar de kust. Een andere cursist voor het contact met de Britse geheime dienst. Een cursist was de commandant. Een cursist hield zich bezig met de infiltratie op het eiland. Ik was verantwoordelijk voor de exfiltratie van het eiland.

De exfiltratie betekent: hoe kun je vanaf het eiland met de bevrijde gijzelaar snel ontsnappen zonder dat er iemand gewond raakt? Ook had ik de route bepaald vanaf de ondergrondse gevangenis naar de steiger.

Op het moment dat we wilden vertrekken naar het eiland, werden we tegen de grond gewerkt. In enkele seconden kregen we een kap over ons hoofd, een afgedekte bril op en een koptelefoon zorgden ervoor dat we niets konden horen. We werden een busje ingegooid. Wat stond er allemaal te gebeuren? Op naar de finale!

Terug naar de gymzaal

Tijdens de voorbereiding op de eindmissie moest ik genoeg nemen met een andere rol dan ik voor ogen had. De avond voor de missie hadden we immers als groep besproken dat ik commandant mocht zijn. De commando's kozen bewust voor een andere cursist als commandant om te zien of ik mij ook kon schikken in een andere rol met minder verantwoordelijkheden. Hoe

lukt het om in een niet leidende rol te functioneren? Ik besloot om het teambelang voorop te stellen en niet mijn eigen belang. Soms moet je ego even opzij worden gezet ten behoeve van de groep.

In de gymles kunnen we ook kinderen die niet van nature een leidende rol nemen in de groep de rol van leider geven. Ik vind dat ook wenselijk. Sommige kinderen durven geen of nemen geen verantwoordelijkheid omdat de dominante kinderen die taak vaak op zich nemen. Misschien hebben die andere kinderen wel leiderscapaciteiten maar krijgen ze niet de kans om dit te laten zien. De dominante kinderen in de groep spreken zich vaak snel uit zonder dat andere kinderen de tijd hebben om iets te zeggen.

Als lesgever moet je ieder kind de kans geven om zich te ontwikkelen binnen verschillende taken en rollen. Bijvoorbeeld een ouder kind die jongere kinderen wil helpen tijdens de gymles. Of tijdens de eigen gymles het introverte kind een aantal spelregels laten uitleggen voor een groepje met vriendinnen.

Op basisschool *De Waterhof* hebben we de rol van juniorcoach ontwikkeld. Er is een opbouw van eenvoudige naar complexe beweegcontexten waarin kinderen leren regeltaken uit te voeren. Kinderen leren eerst in hun eigen klas (blauwe piste) regeltaken uitvoeren. Vanaf groep 6 helpen de oudere kinderen de kleuters tijdens de kleuter gymles. De kinderen uit groep 7 helpen op het plein tijdens de speelpleinmethode beweegwijs (rode piste). De kinderen uit groep zijn juniorcoaches tijdens het buitenspelen van de groepen 3 t/m 8 (zwarte piste). Aan de hand van 3 regelthema's *arrangeren*, *assisteren* en *afspreken* leren we de kinderen in verschillende contexten met elkaar het bewegen regelen.

In de gymles zijn er ook momenten van beoordelen. Dat kan soms confronterend zijn, net zoals in aflevering 8 toen instructeur Dai twee cursisten moest beoordelen en afwijzen. Ook leerlingen moeten leren elkaar beoordelingen te geven en te ontvangen. In het onderwijs gebeurt dit zonder leerlingen af te wijzen. Een goede manier van beoordelen is, net als in aflevering 8, het benoemen/ beschrijven van 'tops'-kwaliteiten) en 'tips' (verbeterpunten) en eindigen met een aanmoediging ('je kan het'). Het beoordelen van leerlingen gebeurt steeds minder door cijfers maar door het beschrijven van deelnameniveaus (rubrics). In het bewegingsonderwijs is het niet de bedoeling dat leerlingen worden uitgesloten op grond van de deelnameniveaus. Leerlingen krijgen voortdurend kansen zich te verbeteren.

Er zijn soms momenten dat leerlingen zich extra kunnen onderscheiden, bijvoorbeeld bij het deelnemen aan toernooien. Voor schoolteams worden er door de docent selecties gemaakt van spelers die de school op interscholair toernooien (tegen andere scholen) mogen vertegenwoordigen. Het is moeilijk leerlingen dan af te wijzen. Zoals in aflevering 8 Dai het ook moeilijk vond twee cursisten af te wijzen. Dit kun je als school compenseren door alle leerlingen kansen te geven mee te doen met intrascholair toernooien of sportinstuifmomenten (binnen de school zelf). Daar is dan geen sprake van afwijzen als het zo wordt georganiseerd dat iedere leerling op eigen niveau kan deelnemen.

